

MENEKŞE TOPRAK • Arı Fısıltıları

MENEKŞE TOPRAK ilk ve ortaöğrenimini Köln'de ve Ankara'da tamamladı. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Radyo gazeteciliği yapıyor, Berlin ve İstanbul'da yaşıyor. Öyküleri çeşitli dergi ve antolojilerde yayımlandı. Eserleri Almanca, Fransızca, İngilizce, İtalyanca ve Sırpçaya çevrildi. *Ağtın Sonu* adlı romanı 2015 Duygu Asena Roman Ödülü'ne değer görüldü. Eserleri: *Hangi Dildedir Aşk* (öykü, YKY, 2009), *Ağtın Sonu* (roman, İletişim, 2014), *Temmuz Çocukları* (roman, İletişim, 2015), *Valizdeki Mektup* (öykü, İletişim, 2016).

İletişim Yayınları 2637 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 453

ISBN-13: 978-975-05-2437-0

© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

1. BASKI 2018, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MENEKŞE TOPRAK

Arı Fısıltıları

İÇİNDEKİLER

Birinci Gün	7
I Hafiflik.....	9
II Uzak mı uzak bir yerde.....	13
Rüya.....	15
Bir inançsızın vasiyeti.....	21
III Suna'nın geri dönüşü.....	31
IV Zahide.....	35
V Yeni kraliçenin egemenliği.....	41
Helva.....	42
Soğuk bir kütle.....	48
VI Suna'nın arayışı.....	49
VII Ateşin anlamı üzerine.....	53
Zahide'nin yalnızlığı.....	54
Gecenin sesi.....	56
VIII Suna'yı seven çocuk.....	63
İkinci Gün	73
I Eski kraliçenin yazgısı.....	75
Küçürek köyün öğrendikleri.....	76

II Helallik meydanı	81
III Arı ile beşerin eli	85
Huzursuz misafir	86
IV Karşı kordonda bir Deniz	94
Üçüncü Gün	105
I Veda	107
II Fidanlar ve fısıltı	115
III İncinen ruh	121
IV Dağın ardındakiler	125
Dördüncü Gün	133
I Derviş'in kaçışı	135
II Unutulmuş dair	143
III Ağırığa dair	147
İzcinin hikâyesi	150
IV Nihayet eve varmak	155
Beşinci Gün	161
I Arı fısıltıları	163
II Yürümenin düşüncesi	169
III Arının hezimetini	173
Şimdi ne yapacaksın Derviş?	174
Altıncı Gün	181
I Kible	183
II Bu bir hafiflik değil	189
Yedinci Gün	195
Razı olmak ya da olmamak	197

Birinci Gün

Dađlardan esen rzgr
Dumanı iletin hele!
Rzgr saf, ocuk gibi
Kötülük olduđun ne bile?

– Behçet Necatigil, “Duman”

Hafiflik

Bunun bir öncesi vardır, mutlaka olmalı. Altları dümdüz bir cetvelle çizilmiş gibi duran bu puf bulutlara ve bulutların altında güneye doğru süzülen kuş sürüsüne tutunmuşsa, bu tutunma sebepsiz ve evveliyatsız olmamalı. Ama öyle. Hafif, ilgisiz, varsa bir ağırlığı, bu ağırlıktan kurtulmuş, şehri izliyor. Kesişen iki bulvarı, hareket halindeki insanları, trafiği, kırmızıdan sarıya, sarıdan yeşile atlayan trafik ışıklarını. O trafiğe uzaktan yaklaşan cankurtaranları seçiyor. Cankurtaranlarda bir telaş... Bulvarı kesen bir ara sokağa sapıyor hemen. Küçük bir kız bir balkonun parmaklıklarına yaslanmış, dalgın ve hüzünlü ama bu hüznün içinde kaybolmaktan sanki mutlu, bir şarkı mırıldanıyor. Bir kadın bir balkonda çamaşır asıyor, yaşlı bir kadın pencerenin denizliğinde uyuklayan bir kediyle konuşuyor, bir köpek başını yukarıya dikmiş gökyüzüne doğru havlıyor, bir söğüt ağacının dalında bir çift serçe gagalarıyla yuvalarına son şeklini veriyor. Ötelerde kol kola yürüyen üç kız bir futbol sahasının önün-

den gezerken yavaşlıyor ve sahada koşarak idman yapan genç adamlara bakıyor. Gençlerin hareketleri canlanıyor kızlar böyle bakarlarırken, terli başları dönüyor, yüzleri ışıldıyor. Bacaklar daha havalı şimdi, ayaklar daha kararlı basıyor yere, kaslar daha şevkle kasılıyor sanki. Ah, ama ne güzel. Bu hatırladığı arzu ne güzel, bu hüznün ne güzel! Bir yalnızlık ve ulaşmazlık sarıyor içini. İç nedir sahi, neresindedir insanın? Sanki daha biraz önce boşalmıştı o iç, daha biraz önce tutmak istedi onu, akmasın, dursun yerinde, gitmesin, bitmesin istedi. Öyleyse burada, bu havada işi ne, bu hafiflik neden? Sahi gök mü burası, yer mi? O kaldırımın emip etrafına saçtığı bir düşünce, bir hayal mi sadece? Bu ses. Bu çağrı. Öyle istekli, öyle içten ki. Bir kadının sesi. Emekleyerek ulaştığı annenin kucacı. Karanlıkta nihayet yaklaşan tanıdık koku. Sonunda kavuştuğu süt dolu bir meme.

Kadının yüzünü görüyor, kızıl damlalar sarı saçlarının lülelerinden akıp burnuna, burnundan çenesine damlıyor. Kadının yakasından dışarıya çıkmış etiketin parmaklarını nasıl gıdıkladığını hatırlıyor. Elini hatırlıyor, kolunu, tenini, o ani tarifsiz acıyı; dibe, en dibe çekiliyormuş gibi bir duygu uyanıran baş dönmesini, susamışlığı ve nihayet korkuyu.

Biri tutsa da kadının kucacındaki başa ait kolu eski yerine, eldeki eksik parmakları yerli yerine geçirirse, akamı yeniden içe verse, etleri yeniden bütününe, üstünü başını temizleyip eski güzelliğine, kendini tam da en güzel hissettiği o ana kavuştursa.

Kalabalığın arasında genç bir adam koşuyor. Bir elinde bir pet şişe, bir elinde bir simit, kalabalığı yarıyor. Sırt çantası sanki ondan daha telaşlı, çantanın fermuarındaki renkli püskülle beraber bir sağa bir sola, yukarı aşağı zıplıyor.

“Susamam geçti Deniz!” diye bağıyor. “Dur, koşma, susamam geçti!”

Ama Deniz durmuyor. Başı kadının kucacına gömülü, içi

boşalmış o gövdeye doğru koşuyor. Ötelerde beyaz önlüklü iki adam, ortalarında bir sedye, tıpkı Deniz gibi kalabalığı bölerek yol arıyor, aceleyle aynı gövdeye ulaşmaya çalışıyor. Umutla, istekle arkalarına düşüyor Suna da.

Birden bir gaz bulutu yükseliyor, sarıya çalan bir su fışkırıyor, kalabalık birbirini eze eze dört bir yana savruluyor, beyaz önlüklü adamlar dengelerini yitiriyor ve ellerindeki sedye yere yuvarlanıyor. Deniz, kadın, gövde, kırmızı lekeler, kızılığ emen ıslak kaldırım seçilmez oluyor. Ama gaz bulutunun altında kaybolan o gövdeye bakınıyor yine de Suna. Tek bir düşüncesi var: Onu bulup ayağa kaldırmak, Deniz'le yürüyüp bu cehennemden çıkmak, sonra otobüse binip Deniz'in kasabasına, o kasabanın karşısındaki kaplıcalarda kendisini bekleyen annesine, olmadı, başka bir otobüse binip evine geri dönmek.